

[Hendriksen.]

noget tilbage at ønske med Hensyn til Tydelighed.

Men ogsaa paa det erhvervsmæssige Omraade er man, og dette gælder ikke alene Sambandspartiet, men samtlige færøske Partier, utilfredse med Regeringens Adfærd. Jeg tænker her i første Række paa Regeringens hidtidige Politik over for Færøerne med Hensyn til Grønlandsfiskeriet.

Jeg har allerede ved en tidligere Lejlighed, under Debatten om det Lovforslag, som jeg paa mit Partis Vegne har fremsat i dette høje Ting om Nedsættelse af en Kommission angaaende Grønland og Grønlands Styrelse, haft Lejlighed til at komme ind paa Færingernes Krav vedrørende Fiskeriet under Grønland, og jeg har hævdet, at det var nødvendigt, at dette Forhold ordnedes snarest, saa betids, at Nyordningen kunde træde i Kraft i Sommeren 1939.

At det slet ikke er nok at yde Færingerne direkte økonomisk Hjælp og Støtte, fremgaar ogsaa af „Dimmalætting“s Artikel, og jeg vil gerne fremhæve igen, at det, der først og fremmest er fornødent, er at skabe saadanne Vilkaar for Færingerne og for Færingernes Virke, at de kan tjene til Brødet uden Hjælp og Understøttelse fra anden Side. Det har altid været saaledes, at det færøske Folk hellere vilde leve af Arbejde end af Understøttelse, og det bør man fra rigsdansk Side søge at skabe Mulighed for.

Den hidtidige Utilfredshed paa dette Omraade inden for den færøske Befolkning kender den høje Regering særdeles vel; men jeg skal ikke komme saa dybt ind paa dette Forhold, som jeg oprindeligt havde tænkt mig, da jeg paa mit Partis Vegne stillede Forespørgsel under 20. Januar, fordi det heldigvis nu synes at lysne for Færingerne. I Henhold til en officiel Meddelelse er de Forhandlinger, der for nogle Uger siden fandt Sted mellem den færøske Erhvervs- og Lagtingsdelegation og den højtærede Statsminister, tilendbragt med et — efter min Anskuelse — for Færingerne tilfredsstillende Resultat. Af den Erklæring, som den højtærede Statsminister under 30. f. M. udsendte vedrørende den Nyordning, der skal forelægges den høje Rigsdag, fremgaar, at Resultatet af Forhandlingerne er blevet, at den højtærede Statsminister vil søge at gennemføre en Ordning, der gaar ud paa,

at Havnene ved Tovkussak og Ravns Storø genaabnes for danske, herunder naturligvis navnlig færøske Fiskere, paa lignende Betingelser, som Færingehavnen før 1937 og, efter at have hørt de grønlandske Landsraad, at aabne for danske, specielt færøske Fiskere, en nordlig Havn, hvis Beliggenhed afgøres efter Samraad med de færøske Erhvervsorganisationer. Hertil kommer, at det er Hensigten i Henhold til Erklæringen at udvide det særlige Omraade, hvor Fiskeri fra Tremilegrænsen til de yderste Skær kan tillades, til med visse nærmere fastsatte Indskrænkninger at omfatte Strækningen fra et Punkt noget Nord for Årsuk til et Punkt noget Syd for Agto. Yderligere vil der blive søgt Lovhjemmel for at give Adgang til de færøske Fiskeres Ophold og Fiskeri i Skærgaarden indtil Fastlandet, men uden for Fjordene, paa flere nærmere fastsatte større sammenhængende Strækninger langs hele Kysten, hvor de grønlandske Erhvervsinteresser er forholdsvis mindre.

Disse Bestemmelser betyder en stærkt forøget Fiskeriet for Færingerne ved Grønland og medfører saa store Forbedringer i Relation til den nugældende Ordning, at man maa haabe, Færingerne vil finde denne Nyordning tilfredsstillende. De færøske Blade har da ogsaa givet Udtryk for Tilfredshed og fremhævet, at de givne Indrømmelser rummer Mulighed for Genskabelse af det færøske Erhvervslevedygtighed.

Herefter maa man haabe, at dette Spørgsmaal, der har voldt saa uhyre Uoverensstemmelser, og som har medført, at en Række færøske Fiskere i Breve og paa anden Maade har givet Udtryk for Fortvivlelse og Bitterhed, nu er løst, og tilmed forhaabentlig løst paa en saadan Maade, at saavel den færøske Befolkning som den grønlandske Befolkning maa kunne acceptere den.

Men efter at have sagt dette kan jeg ikke tilbageholde en Bemærkning om, at den Imødekommenhed og Forstaaelse, som den højtærede Statsminister nu har udvist over for de færøske Fiskere og i Virkeligheden dermed over for hele den færøske Befolkning, burde være udvist for Aar tilbage. Megen Bitterhed vilde være sparet, mange Vanskeligheder vilde have været klaret, og Forholdet til den færøske Befolkning vilde have været bedre, hvis man i Tide havde givet Færingerne de Rettigheder,